

Milé sestry a milí bratři,
radujte se, Pán je tady! Jsou tu Vánoce a my si můžeme říkat - radujme se, veselme se, narodil se nám Spasitel a Pán - Ježíš Kristus.

Kristus je hodnostní titul z řeckého slova Christos - Pomazaný, hebrejsky Mášiach - Mesiáš.

Ježíš je pořečtěný tvar hebrejského jména Jehošua - Hospodin je spása. Tímto jménem je označen lidský zjev Ježíše.

Bůh mohl sestoupit na zem v jakékoli podobě. Víme, že on může všechno. Někdo říká, proč to neudělal jinak? Víc zázračně, víc ohromujícím způsobem. Mohl přijít třeba jako kouzelný strom plný uzdravujícího ovoce. Ale to by hned vznikly hádky a boje. Komu patří ten strom? Čí je to ovoce? Kdo má na ně nárok a hlavně - za kolik se bude prodávat?

Bůh nechtěl svým příchodem způsobit hádky a rozbroje. Přišel mezi nás nenápadně v podobě malého dítěte. Vzal na sebe lidství od samého začátku. Chtěl se nám lidem co nejvíce přiblížit, abychom ho my mohli pochopit. Ale aby také on sám na sobě poznal, jaké to je - být člověkem. Se všemi radostmi, starostmi a bolestmi lidského bytí.

Ježíš se narodil v malém judském městečku Betlémě. Toto město leží 7 km od Jeruzaléma ve výšce 722 m nad mořem. Rozprostírá se na dvou pahorcích spojených sedlem a na úbočích obou kopců jsou terasovité zahrady, které dodávají místu zvláštní malebnost.

Betlém znamená Dům chleba. A chleba je v nějaké podobě (placky, bochánku) základem potravy, základem života mnoha lidí na světě.

Vždyť právě kvůli chlebu, kvůli opětovné úrodě obilí se mohla zpět do Betléma vrátit starozákonní Noemi, když tam Hospodin po dlouhé době hladu chléb opět navrátil. S ní přišla také její ovdovělá snacha Rút, která přijala víru izraelského lidu a později se zapsala také do rodokmenu Ježíše Krista. Z tohoto Betléma pochází také významný izraelský král David. Proto se v Novém zákoně někdy Betlém nazývá Město Davidovo.

V době, kdy staří Izraelci byli napadáni okolními národy a byli nuceni s nimi válčit, každé izraelské město mělo ze svých obyvatel - bojeschopných mužů postavit vojenský oddíl. Betlém byl tak nepatrný, že nikdy nemohl sám vojenský oddíl vytvořit. Vojenskou a mocenskou sílu Betlém neměl. Ale je to Dům chleba

- základu života. Kde jinde by se měl Ježíš - dárce života narodit. A tak právě proto, z Betléma vzejde ten, jehož začátky pocházejí z předčasové věčnosti. Tím je vytvořen most mezi pradávnem a časem posledním, mezi stvořením a vykoupením.

Už starozákonní prorok Micheáš v 8. st. před Kristem předpovídá narození Mesiáše, když říká: "A ty Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných."

Říká se, že mi lidé často neumíme žít v přítomnosti. Buď vzpomínáme na minulost, nebo se těšíme na dny budoucí. Také se někdy budoucnosti obáváme a žijeme ve strachu už dopředu. Přítomný čas nám tak protéká mezi prsty a my ho neumíme správně užít. V knize Kazatel čteme moudrá slova - všechno má svůj čas. Teď je tu čas Vánoc - svátků narození Ježíše Krista. Ježíš leží v láskyplné náruči Marie a v blízkosti ochranné rukou Josefa.

Ještě nemusí prchat před meči Herodových vojáků. Ještě nemusí snášet nepochopení lidí. V lidském čase je ještě daleko od něho lhostejnost, nenávisť, utrpení a kříž.

Teď, právě teď smíme prožívat úžas a radost nad velkolepým darem. Také do našich mnohdy životem unavených duší a nepřipravených rukou se narodil Spasitel a Pán. Dárce života a pokoje. Čas radosti, veselosti nastal nyní světu i nám. Prožijme ho v lásce a plnosti.

/Mt1,18-25/

Dana Kalivodová

25. 12. 2015